

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

JOSS WOOD

Be rimtų įsipareigojimų

2018 balandis–birželis

Maveriko
zvaigždžių
mėilės
istorijas

Joss Wood
(Džos Vud)

**BE RIMTŲ
ĮSIPAREIGOJIMŲ**

Trijų knygų serija
**„Maveriko žvaigždžių
meilės istorijos“**
Antra knyga

Versta iš Joss Wood,
Pregnant by the Maverick Millionaire, 2016
© Joss Wood, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018
© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0361-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Linksmas.

Dailiai sudėtas.

Seksualus.

Sumanus. Dar ir koks sumanus.

Paslaugus, karštas, pasitikintis savimi.

Jis – nuostabiausių bruožų rinkinys, kaip tik tai, ko trokšta moteris. Tokį sutikus lyg žaibas blyksteli. Brodė Stiuart neabejojo, kad pasaulyje atsirastų bent milijonas moterų, kurios pasmerktų ją už tai, ką ji ketina padaryti. Kas galėtų jas kaltinti?

– Brodė? Ar girdi mane? Klausiau, ar norėtum lipti į viršų, – sukuždėjo į ausį Keidas, uždėjęs ranką jai ant šono tiesiai po dešine krūtimi.

Ji lyžtelėjo lūpas, pajuto ant jų išlikusį Keido skonį, ant jo muilu kvepiančios odos užuodė citrusinių vaisių ir prieskonių aromata; palenkė galvą, kad jis lūpomis galėtų tyrinėti jos dailaus kaklo linkius.

Brodė turėtų pasitraukti, *turėtų jį sulaukyti...*

Tai ji kartoja sau jau tris savaites. Nedera laukti Keido prie bėgimo tako kiekvieną mielą rytą, o pribėgus daugiau kaip šešių pėdų ūgio

įspūdingų raumenų savininkui nedera jausti plazdėjimo pilve. Nereikėtų kvatotis iš jo pokštų, atsakyti į švelnų flirtą. Ir jau tikrai sekmdienio rytą, kai nubėgo septynias mylias Stenlio parke, nereikėjo sutikti grįžti į jo namus išgerti puodelio kavos ir tikėtis sekso.

Nors ir labai troško sužinoti, ką sugeba tos pasipūtusios judrios lūpos, tikrai nederėjo jo bučiuoti.

Brodė manė, kad viskas baigsis gerai, įtikinėjo save sugebėsianti susivaldyti ir suvaldyti jį. Po Džėjaus ji turėjo keletą romanų. Per tą dešimtmetį po avarijos pasitaikė keletas vaikinių – na, gerai, du. Pasak laikraščių, Keidas tobulas. Buvęs profesionalus ledo ritulininkas, dabar antrasis Vankuverio *Mavericks* vadovas, ryžtingai nusprendęs likti vienišas. Išdidus ir nepasiekiamas, o Brodė – kitaip nei daugelis jos amžiaus moterų – visai netroško jo supančioti. Tiesą sakant, kaip tik dėl to sutiko priimti jo pasiūlymą išgerti kavos – tiksliai žinojo, ko jis nori, ir nesitikėjo jokios *ilgai ir laimingai* pabaigos.

Brodė kurį laiką to nedarė, šiek tiek prarado įgūdžius, bet, gerasis Dieve, kodėl ji nesugeba įveikti baimių ir neleidžia sau tiesiog pasimėgauti lovos malonumais su žaviuoju Keidu Ve-

bu?

Galbūt dėl to, kad pajuto kažką suvirpant, įtarė, jog šis vyrukas – ne tik graži pakuotė. Gal dėl to, kad jo bučiniai gilūs ir svaiginantys, pabučiuota Brodė sudrebėjo pajutusi daugiau nei tik fizinį ryšį.

Jai tikrai nereikia priminimų.

Brodė atsiplėšė nuo plačios Keido krūtinės ir atsiprašydama pakštelėjo jam į smakrą, lūpomis perbraukė auksinius barzdos šerelius. Ji nusirito nuo odinės sofas ir atsistojusi priėjo prie suveriamų aukštų durų į erdvų balkoną. Atsirėmė ranka į stiklą. Iš buto mansardoje miesto centre atsivėrė nuostabus vaizdas į įlanką, Granvilio ir Burardo tiltus.

Nuostabus vaizdas, vertas didelių pinigų. Ji apsižvalgė... ir neskubėdama apgalvojo atsakymą į klausimą.

Brodė nenoromis apsisuko, užkišo už nugaros rankas ir atsirėmė į stiklą. Ir širdis, ir aistra kvietė grįžti į jo glėbį, paglostyti tvirtus rau-menis, paragauti iš prigimties skaisčios odos, panardinti pirštus šviesiuose lyg banglentininko plaukuose, stebėti, kaip rudos akys apimtos aistros tamsėja ir tampa juodos. Tačiau protas veikė aiškiai ir kartojo jai kuo greičiau sprukti

kiek kojos neša, kol nevėlu.

Dieve, Keidas pagalvos, kad ji erzina, žaidžia su juo. Bet tai nebuvo tik žaidimas. Tiesiog norėjo apsisaugoti.

Emociškai. Fiziškai. Visais įmanomais būdais.

Brodė pajuto jo žvilgsnį, bet įsistebeilijo į sportbačius gailėdamasi, kad vilkėjo tik džemperį su gobtuvu ir bėgimo kelnes. Keidas laukė paaikškinimo, kodėl ji tai karšta, tai abejinga, kodėl išbučiuoja kaip išprotėjusi, o tada pasitraukia. Brodė negalėjo pasakyti – vyrui, su kuriuo bėgioja, kuris nieko daugiau apie ją nežino, tik vardą ir kad ji mėgsta bėgioti, – kad nors ji ir be galo jo geidžia, mintis apie seksą dvelkia artumu, o nuo to oda šiurpsta iš baimės.

Brodė tikėjosi su juo linksmai praleisti laiką, bet, po velnių, Keidas Vėbas sujaukė jausmus, kuriuos ji laikė seniai mirusiais. Vankuveryje šitiek vyrų, tai kodėl jis? Juk jis tikras *cliché*: patrauklus, turtingas, žavus, jam sekasi. Džėinės Ostin pasaulyje jį vadintų Ištvirkėliu, ši pravardė tinkama net ir po trijų šimtų metų.

Brodė atsiduso trokšdama, kad viskas būtų kitaip. Visi žino, koks jis sporto mėgėjas, kaip greitai bėgioja, niekam ne paslaptis, kad rytais

Jį galima sutikti Stenlio parke. Brodė tik norėjo įsitikinti, kad galėtų neatsilikti nuo jo. Tačiau dienai švintant nereikėjo risnoti iš paskos, turėjo luktelėti ir išlaikyti atstumą. Keidas iš pradžių šaipėsi iš jos sumanymo prisiderinti prie ilgų jo žingsnių, bet Brodė koledže daug bėgiodavo. Buvo greita ir ištvėringa. Supratęs, kad nepavyks jos atsikratyti, Keidas ėmė juokauti. Po daugelio bėgiojimų ir pokalbių atėjo šis rytas – kvietimas kavos ir sekso.

Brodei taip patikdavo su juo plepėti, kad kartais pamiršdavo bėgiojanti su vienu geidžiausiausių miesto viengungių. Jai Keidas buvo tik eilinis vaikinai, turintis pašėlusį humoro jausmą, aštrų protą ir – reikia pripažinti – labai gundantį kūną. Bėgti greita jo buvo visai nesunku. Brodė, tiesą sakant, mėgavosi žymaus sportininko pripažinimu.

Keido palankumas jai taip patiko, kad ėmė galvoti esanti tokia stipri ir drąsi, kad galėtų lyg tarp kitko suartėti su juo sekmadienio rytą, kaip kad darytų savimi pasitikinti, patyrusi, šiuolaikiška moteris. Taigi. Kur jau ne.

– Persigalvojai?

Jo balsas buvo sodrus kaip ant medinių grindų šokantys saulės spinduliai. Brodė pažvelgė Keidui į akis ir lengviau atsiduso nepastebėjusi

jose pykčio, tik gailestį.

- Atsiprašau. Maniau, kad sugebėsiu, - pati nesuprasdama skėstelėjo rankomis.

- Aš kaltas? Ar padariau ką nors, kas tau nepatiko?

Oi...

Brodė išraudo.

- Ne, tu nuostabus. Dieve, tu juk žinai, kad tikrai gerai bučiuojiesi, neabejoju... - Ji iškaito dar labiau. - Neabejoju, kad viską darai gerai.

Keidas atsisėdo ant sofos ir užkėlė vieną kulkšnį ant kelio. Atsilošė ir sulenkęs pasikišo rankas po galva, raumenys subangavo, brangūs bėgimo marškinėliai įsitempė ant plačios krūtinės. Brodė matė jo pilvo preso linijas, žinojo, kad marškinėliai dengia puikius nuodėmingai gundančius raumenis.

Liaukis galvojusi apie jo kūną, pilvą, apie tas tvirtas šlaunis...

- Gal geriau pasijaustum, jei pasakyčiau, kad čia tu vadovauji? Pasakysi ne - ir aš pasitrauksiu, - tyliai ištarė Keidas.

Štai kodėl Brodė juo taip žavisi. Po žavesiu, po gundančiu veidu ir karštu kūnu slepiasi vyras, kurio, kaip įtarė, viešai niekas nematė, - žmogus, kuris pasistengs, kad ji pasijustų ge-

riau. Jis nuslopins Brodės baimes, paskatins nusimesti vieną kitą apsauginį sluoksnį.

Dėmesingasis Keidas priminė jai Džėjų ir koks žmogus buvo ji pati, kol gyvenimas apsi-vertė aukštyn kojomis. Ji buvo atvira, laiminga mergina, nepaprastai mylėjusi gyvenimą. Jau-
na moteris, kuriai visas pasaulis buvo po ko-
jomis. Dėl to būdama su juo Brodė baiminosi labiausiai. Keidas vertė prisiminti, kas ji buvo, kol pati save prarado.

Seksas – nieko tokio, bet ji bijojo pasijusti gerai, jaustis patenkinta. Laimės ji neištvėrė.

Juk laimė taip greitai gali būti išplėšta iš rankų.

Brodė prikando lūpą ir skėstelėjo rankomis. Matė, kaip Keido veidu nuslinko nusivylimo šešėlis.

– Aš tikrai nesuprantu. Atrodė, kad taip pat domiesi manimi, kaip ir aš tavimi.

Brodė pasikasė sprandą.

– Taip, aš tikrai pasimetusi. Sudėtinga paaiš-
kinti, bet, patikėk, kalta tik aš, tu čia niekuo
dėtas.

Keidas linktelėjo.

– Žinau, kad tu, nes jei priklausytų nuo ma-
nęs, tu jau būtum nuoga ir vos alsuotum.

Na, po galais, čia jau nėra ko pridėti. Reikia tiesiog išeiti.

- Labai suklydau. - Brodė pasitraukė nuo lango ir sugniaužė už nugaros rankas. - Atsiprašau, kad puolu į kraštutinumus.

Keidas atsistojo ir persibraukė pirštais plaukus.

- Nesijaudink. Juk ne pasaulio pabaiga.

Jam, žinoma, ne. Juk nuo tada, kai būdamas aštuoniolikos jis prisijungė prie *Mavericks*, įsikibusi jam į parankę staipėsi ne viena gražuolė. Per šešiolika metų susidarytų visas jų būrys. Vienas skambutis, viena žinutė ir vos po kelių minučių turės Brodei pamainą.

Vadinasi, visas kvailas scenarijus apsisvertė aukštyr kojomis. Brodė niekada nebus viena iš Vebo mergaičių. Ji pasuko prie durų, ir kaip tik tuo metu suzvimbė Keido telefonas. Jis nuo stalo paėmė aparatą.

Perbraukęs nykščiu ekraną perskaitė žinutę ir susiraukė.

- Kvinas su Maku tuojau bus čia, - pasakė jis.

Kvinas Reinas ir Makas Makaskilas - geriausi Keido draugai, buvę tos pačios komandos žaidėjai, o dabar verslo partneriai. Taip, gėda prisipažinti, bet kaip ir bet kuris apsėstas *Ma-*

vericks gerbėjas ji laikraščiuose bei internete daug skaitė apie trijulės žygdarbius. Apie moteris – tiesa, Keidas ne toks pagarsėjęs žaidėjas kaip Kvinas ar Makas, – apie jų, daugiausia Kvino, beprotiškus triukus, apie skandalus... Ir vis pasižymėdavo Kvinas. Tiesą sakant, pastaruoju metu kaip tik Kvinas nuolat teikė peno žiniasklaidai.

Brodė žvilgtelėjo į laikrodį ant rankos. 7:36, sekmadienio rytas.

– Dar taip anksti?

– Taip, net keista. – Keidas atsistojo ir perėjo prabangią virtuvę. Atidaręs didžiulį šaldytuvą ištraukė du buteliukus vandens. Mostelėjo Brodei. – Nori?

Ši linktelėjo ir lengvai sugavo mestą buteliuką.

– Dėkui. – Pamojo į duris. – Man jau reikia eiti.

Keidas linktelėjo pritardamas, bet pamatęs, kad ji negali atsukti kamštelio, priėjo arčiau. Paėmęs buteliuką atidarė ir vėl ištiesė jai.

– Prašom.

– Ačiū, – padėkojo Brodė ir žvilgtelėjo į sofą.
– Atsiprašau, na supranti... dėl to.

Keido veide atsispindėjo smalsumas.

- Gal kada paaiškinsi man kodėl. - Jiedu išgirdo už durų trankius žingsnius. - Mano vaikinai atėjo.

- Dingstu iš kelio.

Keidas praėjo pro ją ir atidarė bičiuliams duris. Brodė jau žiojosi paskubomis pasisveikinti, bet pamačius jų veidus balsas įstrigo gerklėje. Praėję pro Brodę jie apsupo Keidą. Abiejų veidai buvo balti lyg popierius. Akys paraudusios.

- Kas atsitiko? - kimiu balsu paklausė Keidas.

Brodė stebėjo, kaip abu vyrai uždėjo rankas Keidui ant pečių. Širdis į kulnus nukrito matant jų veidų išraišką, kurią ji tuoju atpažino. Jie blogų naujienų pasiuntiniai, baisaus likimo pranašai. Jie ketina pasakyti Keidui, kad jo gyvenimas pasisuks 180 laipsnių kampu.

Taip pat atrodė jos teta Popė, kai pasakojo, kad Brodės tėvai, geriausia draugė Čelsė ir senas draugas Džėjus, neseniai tapęs jos vaikinu, negyvi, kad kartu su kitais šešiais žmonėmis žuvo košmariškoje avarijoje. Jie važiavo švęsti dvidešimtojo Brodės gimtadienio, matyt, likimui pasirodė, kad geriausia gimtadienio dovana - vienintelei išlikti gyvai susidūrus višai eilei automobilių.

Kodėl jos pasigailėta?

- Sakyk. Dabar. - Išgirdusi jo balsą Brodė mintimis grįžo į prieškambarį, pažvelgė į tris mindžiukuojančius vyrus liūdnais veidais.

- Keidai, Vernoną šį rytą ištiko širdies smūgis, - pompastiškai pareiškė Kvinas. - Jis neišgyveno, vaikiene.

Brodė matė, kaip Keido veide blykstelėjo pasipriešinimas, netikėjimas, ir tyliai išsmuko pro duris. Gedulas - labai asmenišką išgyvenimą, Keidui tikrai nereikia, kad po namus sukintųsi nepažįstamas žmogus. Be to, Brodė dar ne iki galo įveikė savo pačios širdgėlą, tebekentėjo dėl šeimos, geriausios draugės ir vaikinio, už kurio tikėjosi ištekėti, netekties.

Užjaučiu, Keidai, - pagalvojo ji. - Nuoširdžiai užjaučiu. Kažkada jos širdis buvo drąsi, o siela laisva. Dabar Brodė tikėjosi, kad žinia apie draugo mirtį nepakeis Keido asmenybės taip, kaip panaši nelaimė *pakeitė* ją pačią.

Gyvenimas ją pakeitė ir Brodė dabar jau nebe ta nerūpestinga mergaitė, kokia buvo. Į realų gyvenimą grįžo žinodama, jog tikrai nebus ta moteris, kuri galėtų pasiduoti seksualaus viengungio milijonieriaus vilionėms....